



ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ເລກທີ 17 /ນຍ

ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ, ວັນທີ 22.09.2008

ຄຳສັ່ງ

ຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

**ວ່າດ້ວຍການ ເພີ່ມທະວີຄວາມເຂັ້ມງວດ ໃນການຄຸ້ມຄອງ, ປົກປັກຮັກສາປ່າໄມ້
ແລະ ການປະສານງານໃນການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ ແລະ ທຸລະກິດໄມ້.**

ເຖິງ : ບັນດາທ່ານລັດຖະມົນຕີວ່າການ, ຫົວໜ້າອົງການລັດຖະບານ, ເຈົ້າຄອງນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ແລະ
ບັນດາເຈົ້າແຂວງໃນທົ່ວປະເທດ.

- ເພື່ອປະຕິບັດຍຸດທະສາດພັດທະນາປ່າໄມ້ ແຕ່ນີ້ຮອດປີ 2020 ໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນເຮັດໃຫ້ເນື້ອທີ່ປົກຫຸ້ມປ່າໄມ້ກວມ 70% ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດ; ຈຳກັດການເອື້ອຍອີງໃສ່ການຂຸດຄົ້ນໄມ້ທຳມະຊາດ ເພື່ອສ້າງລາຍຮັບເຂົ້າງົບປະມານ ແລະ ກ້າວໄປສູ່ການປົດປ່າທຳມະຊາດ ໂດຍຫຼັກການໃນເວລາອັນຄວນ ແນໃສ່ຮັກສາຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ແລະ ຊີວະນາໆພັນ.
- ເພື່ອໃຫ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍ ແລະ ນິຕິກຳອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບປ່າໄມ້ ມີຄວາມສັກສິດ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງອອກຄຳສັ່ງເປັນປະຈຳແຕ່ລະບໍດີມອີກ ກ່ຽວກັບ ການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ ແລະ ທຸລະກິດໄມ້.
- ເພື່ອໃຫ້ກະຊວງ ແລະ ອົງການກ່ຽວຂ້ອງຂອງລັດຖະບານ ກໍ່ຄືອຳນາດການປົກຄອງ ທ້ອງຖິ່ນຂັ້ນຕ່າງໆ ສາມາດເສີມຂະຫຍາຍຄວາມເປັນເຈົ້າການໃນການປະຕິບັດພາລະບົດບາດ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ ແລະ ການທຸລະກິດໄມ້ໄດ້ຢ່າງຄ່ອງຕົວ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນຫລາຍຂຶ້ນ, ຕ້ານ ແລະ ສະກັດ ກັນ ປະກົດການຫຍໍ້ຫຍໍ້ ກ່ຽວກັບ ການລະເມີດກົດໝາຍປ່າໄມ້ ແລະ ກົດໝາຍອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ອອກຄຳສັ່ງ :

1. ໃຫ້ບັນດາກະຊວງ, ອົງການລັດຖະບານ, ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທຸກຂັ້ນ ເພີ່ມທະວີຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການປະຕິບັດສິດ, ໜ້າທີ່ ແລະ ພັນທະຂອງຕົນ ກ່ຽວກັບ ການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ ແລະ ການທຸລະກິດໄມ້ ໂດຍສົມທົບແໜ້ນທັງ 3 ມາດຕະການລວມຄື :

ມາດຕະການໂຄສະນາອະທິບາຍ ແລະ ສຶກສາອົບຮົມ ; ມາດຕະການເສດຖະກິດ ; ມາດຕະການບໍລິຫານ ແລະ ກົດໝາຍ.

2. ໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ສົມທົບກັບອົງການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນແຫ່ງຊາດ, ບັນດາກະຊວງ-ອົງການກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງທຸກໆທ້ອງຖິ່ນໃນທົ່ວປະເທດ ເພື່ອດຳເນີນການສຳຫລວດ ຈັດສັນ ແບ່ງເຂດ ແຕ່ລະປະເພດປ່າໄມ້ຄືນໃຫ້ຊັດເຈນ, ສອດຄ່ອງກັບສະພາບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ມີການຕິດຕັ້ງປ້າຍ ໝາຍເຂດໃຫ້ຈະແຈ້ງ ໃນສາມປະເພດປ່າຄື : ເຂດປ່າສະຫງວນ (ແຫ່ງຊາດ ແລະ ຂອງທ້ອງຖິ່ນ); ເຂດປ່າປ້ອງກັນ (ແຫ່ງຊາດ ແລະ ຂອງທ້ອງຖິ່ນ) ແລະ ເຂດປ່າຜະລິດໃຫ້ສຳເລັດໃນປີ 2010.

3. ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ແຕ່ລະປະເພດຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ໂດຍແມ່ນກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເປັນຜູ້ມີບົດບາດເປັນໃຈກາງໃນການປະສານສົມທົບກັບບັນດາກະຊວງ, ອົງການລັດຖະບານ ແລະ ອຳນາດ ການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ໃນການດຳເນີນວຽກງານຕ່າງໆ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ແຕ່ລະປະເພດ, ແຕ່ລະເຂດ ໃຫ້ມີ ຄວາມສັກສິດຕາມລະບຽບກົດໝາຍ :

3.1. ປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ :

ໃຫ້ທັນເຂດປ່າສະຫງວນ, ເຂດປ່າປ້ອງກັນຍອດນ້ຳ ແລະ ປ້ອງກັນອ່າງໂຕ່ງນ້ຳ ໄປສູ່ການ ສະຫງວນ ຢ່າງເດັດຂາດ ໂດຍໃຫ້ປະກາດປິດປ່າແບບຖາວອນ, ບໍ່ໃຫ້ມີການຂຸດຄົ້ນໄມ້ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ, ບໍ່ໃຫ້ຫາປາ ລ່າເນື້ອ, ຍົກເວັ້ນການເກັບກູ້ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງບາງຊະນິດ ເຊັ່ນ : ໝໍ້ໄມ້, ເຫັດ, ຜັກປ່າ, ຫົວມັນປ່າ, ໝາກໄມ້ປ່າ, ພືດສະໝູນໄພ, ໝາກຕາວ, ໝໍ້ແຍ້, ໝໍ້ບຸ່ນ, ໝໍ້ສານ, ໝໍ້ຫວາຍ ແລະ ອື່ນໆ ເພື່ອໃຊ້ສອຍຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ໃນເຂດກັນຊົນທີ່ລັດອະນຸຍາດ, ແຕ່ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຂໍ້ແນະນຳ ທາງດ້ານເຕັກນິກວິຊາການ ບົນພື້ນຖານການຄຸ້ມ ຄອງ ແບບຍືນຍານ ແລະ ບໍ່ມີລັກສະນະດັບສູນ.

ໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ປັບປຸງລະບົບການຄຸ້ມຄອງປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດຄືນໃໝ່ ໂດຍປະກອບ ພະນັກງານວິຊາການປ່າໄມ້ໄປປະຈຳຢູ່ແຕ່ລະເຂດປ່າສະຫງວນໃຫ້ພຽງພໍ, ລວມທັງງົບປະມານ, ພາຫະນະ ແລະ ວັດຖຸອຸປະກອນທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ການເຄື່ອນໄຫວປົກປັກຮັກສາປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ, ລັດນ້ຳສັດປ່າ, ຊີວິພາບພັນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ.

ໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຄຸ້ມຄອງດ້ານວິຊາການປ່າໄມ້, ກຳນົດກົດລະບຽບການຄຸ້ມຄອງລະອຽດ ໃນແຕ່ລະພື້ນທີ່ປ່າສະຫງວນ, ຄຸ້ມຄອງການຄົ້ນຄວ້າສຶກສາ ແລະ ພັດທະນາຊະນິດໄມ້ ແລະ ຊີວະນາໆພັນ, ຄຸ້ມຄອງການເກັບກູ້ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງເພື່ອໃຊ້ສອຍຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ໃນເຂດກັນຊົນຂອງປ່າສະຫງວນ.

ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທຸກຂັ້ນ ມີໜ້າທີ່ປະກອບສ່ວນປົກປັກຮັກສາ ປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ ດ້ວຍການປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີການລັກລອບຂຸດຄົ້ນໄມ້ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ, ບໍ່ໃຫ້ມີການບຸກລຸກ-ຢຶດຈອງເອົາ ທີ່ດິນ ໃນເຂດປ່າສະຫງວນ ເພື່ອທຳການຜະລິດ ຫລື ປຸກສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສ.

ສຳລັບປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດພູເຂົາຄວາຍ ແລະ ພູພະນັງ ແມ່ນມອບໃຫ້ ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທດ ສືບຕໍ່ຄຸ້ມຄອງ ໂດຍໃຫ້ກອງປ້ອງກັນທີ່ປະຈຳຢູ່ທີ່ນັ້ນ ປະສານສົມທົບແໜ້ນກັບໜ່ວຍງານຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງ ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ (ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ, ແຂວງວຽງຈັນ, ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ) ເພື່ອຮ່ວມກັນປະຕິບັດ ໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງປົກປັກຮັກສາຕາມທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນການປ້ອງກັນ ແລະ ສະກັດກັ້ນການລັກລອບ ຕັດໄມ້ ແລະ ຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ; ການປ້ອງກັນ ແລະ ມອດໄພປ່າທີ່ເກີດຂຶ້ນ

ຢູ່ໃນພື້ນທີ່ປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ ທັງສອງແຫ່ງນັ້ນ, ສ່ວນການຄຸ້ມຄອງທາງດ້ານເຕັກນິກ ວິຊາການ ແມ່ນຂຶ້ນກັບຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.

3.2 ປ່າປ້ອງກັນ :

ໃຫ້ທັນໄປສູ່ການຄຸ້ມຄອງທີ່ເປັນລະບົບ ເພື່ອໃຫ້ປ່າປ້ອງກັນເຮັດໜ້າທີ່ປ້ອງກັນໄດ້ຕາມຈຸດປະສົງ ເປົ້າໝາຍ ; ໃນສະເພາະໜ້ານີ້ ໃຫ້ປະກາດປົດປ່າແບບຖາວອນໃນເຂດປ່າຍອດນ້ຳ, ເຂດປ່າທີ່ມີຄວາມຄ້ອຍຊັນສູງ, ເຂດປ່າ ປ້ອງກັນຊາດ ລຽບຕາມຊາຍແດນລະຫວ່າງປະເທດ ; ຍົກເວັ້ນເຂດໂຄງການພັດທະນາພື້ນຖານ ໂຄງລ່າງ ທີ່ໄດ້ຜ່ານການສຶກສາດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກລັດຖະບານແລ້ວ ແລະ ເຂດສະເພາະເພື່ອໃຫ້ ປະຊາຊົນ ຊົມໃຊ້ໄມ້ ແລະ ເກັບກູ້ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງຕາມມູນເຊື້ອ ເພື່ອຮັບໃຊ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ເທົ່ານັ້ນ.

ໃຫ້ຈັດຕັ້ງການຄຸ້ມຄອງປ່າປ້ອງກັນ ແລະ ປ່າສະຫງວນ ແບບມີສ່ວນຮ່ວມໂດຍ ເລືອກເຟັ້ນເອົາ ປະຊາຊົນ ພາຍໃນບ້ານຢູ່ບໍລິເວນອ້ອມຮອບປ່າປ້ອງກັນ ແລະ ປ່າສະຫງວນເພື່ອຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຈັດຕັ້ງເຂົາເຈົ້າ ເຮັດອາຊີບປ່າໄມ້ (ບົກປັກຮັກສາ, ພື້ນຟູ, ບູລະນະປ່າໄມ້) ໂດຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຢ່າງເໝາະສົມ ເປັນວັດຖຸພັນ ຫລື ເປັນເງິນຈາກການປະກອບອາຊີບດັ່ງກ່າວ ໂດຍມອບໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ອອກລະບຽບການສະເພາະ.

3.3 ປ່າຜະລິດ :

ໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ສົມທົບກັບອຳນາດການປົກຄອງທຸກທ້ອງຖິ່ນ ດຳເນີນການກວດກາຄືນເຂດປ່າຜະລິດທີ່ໄດ້ສ້າງຕັ້ງແລ້ວ ແລະ ໃຫ້ຮີບຮ້ອນສ້າງແຜນຈັດສັນ ແລະ ຄຸ້ມຄອງແບບຍືນຍານ ຕາມຫລັກວິຊາການ ຢ່າງເຂັ້ມງວດ ; ບ່ອນໃດບໍ່ທັນໄດ້ສ້າງແຜນຈັດສັນ ແລະ ບໍ່ທັນໄດ້ປະກາດເປັນເຂດປ່າຜະລິດ ແມ່ນໃຫ້ປະກາດປົດປ່າຊົ່ວຄາວ ຈົນກວ່າຈະສຳເລັດການສ້າງແຜນຈັດສັນ ແລະ ໄດ້ປະກາດເປັນເຂດປ່າຜະລິດຢ່າງເປັນທາງການ ຈຶ່ງໃຫ້ ດຳເນີນ ການຂຸດຄົ້ນໄມ້ໄປຕາມແຜນຈັດສັນນັ້ນໄດ້.

4. ໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ປະສານສົມທົບຢ່າງກົມກຽວ ເປັນເອກະພາບ ເພື່ອສ້າງແຜນຂຸດຄົ້ນໄມ້ປະຈຳປີຂອງລັດຖະບານ ອີງຕາມຕົວເລກສະເໜີ ແຜນຂຸດຄົ້ນໄມ້ ຂອງ ບັນດາ ແຂວງ ທີ່ໄດ້ຜ່ານການສຳຫລວດເພື່ອຂຸດຄົ້ນອອກຈາກເຂດປ່າຜະລິດ ແລະ ເຂດໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆ ເຊັ່ນ : ໂຄງການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ, ໂຄງການຂຸດຄົ້ນແຮ່ທາດ, ໂຄງການກໍ່ສ້າງທາງ ຫລື ສາຍສົ່ງ, ໂຄງການບຸກເບີກເນື້ອທີ່ເພື່ອຈັດສັນອາຊີບ ແລະ ພູມລຳເນົາຄົງທີ່ໃຫ້ປະຊາຊົນ ແລະ ອື່ນໆອີກ ທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານ.

4.1 ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ມີໜ້າທີ່ຄົ້ນຄວ້າຂຶ້ນແຜນຂຸດຄົ້ນໄມ້ປະຈຳປີ ເພື່ອສະເໜີລັດຖະບານພິຈາລະນາຮັບຮອງເອົາ. ແຜນການຂຸດຄົ້ນໄມ້ປະຈຳປີ ຕ້ອງສ້າງບົນພື້ນຖານຄວາມສາມາດອບສະໜອງ ຂອງປ່າໄມ້ ກໍ່ຄືຍຸດທະສາດການພັດທະນາປ່າໄມ້ແບບຍືນຍານ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍ່ຕ້ອງອີງໃສ່ຄວາມຕ້ອງການນຳໃຊ້ໄມ້ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການໄມ້ເປັນວັດຖຸດິບ ເພື່ອປຸງແຕ່ງເປັນຜະລິດຕະພັນສຳເລັດຮູບເພື່ອສົ່ງອອກຕ່າງປະເທດ.

4.2 ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ມີໜ້າທີ່ຄົ້ນຄວ້າ ກຳແໜ້ນຄວາມຕ້ອງການໄມ້ ໃນຂອບເຂດ ທົ່ວປະເທດ ແລະ ມີໜ້າທີ່ສັງລວມຄວາມຕ້ອງການນັ້ນ ສົ່ງໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ ຂຶ້ນແຜນ ຊຸດຄົ້ນໄມ້ປະຈຳປີ.

4.3 ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ມີໜ້າທີ່ຊີ້ນຳ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ສະມາຄົມ ອຸດສາຫະກຳ ປຸງແຕ່ງ ໄມ້ແຫ່ງຊາດ ສັງລວມຄວາມຕ້ອງການປະເພດໄມ້, ຈຳນວນໄມ້ຂອງບັນດາໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ ທີ່ເປັນສະມາ ຊິກ ຂອງສະມາຄົມ ເພື່ອສະເໜີຕໍ່ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ສັງລວມແລ້ວສົມທົບກັບ ກະຊວງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໃນການເອົາເຂົ້າແຜນຊຸດຄົ້ນໄມ້ປະຈຳປີກ່ອນນຳສະເໜີລັດຖະບານພິຈາລະນາ.

4.4 ເມື່ອລັດຖະບານໄດ້ຮັບຮອງເອົາແຜນຊຸດຄົ້ນໄມ້ປະຈຳປີແລ້ວ ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ສົມທົບກັບກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ອຳນາດກາງປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ພິຈາລະນາອະນຸມັດ ການຈັດສັນໄມ້ ໃຫ້ແກ່ໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານ ທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສະມາຄົມ ອຸດສາຫະກຳ ປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດ ຕາມແຜນການທີ່ໄດ້ສະເໜີ ດ້ວຍຮູບການປະມູນ ຫລື ທາບທາມລາຄາ ຕາມລະບຽບ ຫລັກການ.

5. ໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ສົມທົບແໜ້ນກັບບັນດາກະຊວງ-ອົງການກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ອຳນາດ ການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນໃນການຄຸ້ມຄອງການຊຸດຄົ້ນໄມ້ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບການບົນພື້ນຖານ ແຜນການ ຊຸດຄົ້ນໄມ້ປະຈຳປີ ທີ່ລັດຖະບານຮັບຮອງເອົາແລ້ວນັ້ນ.

5.1 ໃຫ້ກຳນົດລະບຽບການສະເພາະ ກ່ຽວກັບ ການຊຸດຄົ້ນໄມ້ອອກຈາກເຂດປ່າຜະລິດ ແລະ ໃຫ້ ອອກ ອະນຸຍາດຊຸດຄົ້ນໄມ້ໄດ້ສະເພາະແຕ່ໃນເຂດປ່າຜະລິດທີ່ໄດ້ຜ່ານການສຳຫລວດ ແລະ ມີແຜນຈັດສັນແບຍືນນານ ແລ້ວເທົ່ານັ້ນ.

5.2 ການຊຸດຄົ້ນໄມ້ອອກຈາກເຂດໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆຕ້ອງດຳເນີນຕາມລະບຽບການແລະ ຮູບການ ສະເພາະຕາມການຕົກລົງຂອງລັດຖະບານຄື :

- ມີການແຕ່ງຕັ້ງຄະນະຮັບຜິດຊອບຊີ້ນຳແລະ ຄຸ້ມຄອງການຊຸດຄົ້ນໄມ້ທີ່ປະກອບດ້ວຍບັນດາ ຂະແໜງການ ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ຫລື ມີການມອບໝາຍໃຫ້ໜ່ວຍງານໃດໜຶ່ງຮັບຜິດຊອບຄຸ້ມຄອງ ; ມີການປະມູນ ຫລື ທາບທາມເອົາບໍລິສັດເພື່ອຮັບເໝົາຊຸດຄົ້ນ.
- ມີການສຳຫລວດປະເພດໄມ້ ແລະ ບໍລິມາດໄມ້ໃຫ້ຊັດເຈນ ເພື່ອເອົາເຂົ້າໃນແຜນຊຸດຄົ້ນໄມ້ປະຈຳປີ.

6. ການຂາຍໄມ້ທີ່ຕັດອອກມາຈາກປ່າຜະລິດ ແລະ ຈາກເຂດໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆ ຕາມແຜນການ ຊຸດຄົ້ນໄມ້ ປະຈຳປີຂອງລັດຖະບານ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມ 2 ຮູບການຄື : (1) ປະມູນຂາຍ ຫລື ທາບທາມລາຄາ ແລະ (2) ຈັດສັນແບ່ງປັນຕາມບູລິມະສິດ ປະສິດທິຜົນສູງກວ່າ ໃຫ້ແກ່ໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານ ທີ່ເປັນສະມາຊິກ ຂອງສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດ.

6.1 ລັດ (ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ , ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ, ອຳນາດ ການປົກຄອງ ທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ..) ຕ້ອງກຳໂກຕາໄມ້ ແລະ ເປັນຜູ້ຕົກລົງກ່ຽວກັບ ການຈັດສັນແບ່ງປັນ ໂກຕາໄມ້ ໃຫ້ແກ່ ບັນດາໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ ຕາມເງື່ອນໄຂ ແລະ ຕາມລະບຽບການສະເພາະ ທີ່ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ວາງອອກ ; ສ່ວນສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດ ແມ່ນບໍ່ມີສິດຈັດສັນ ແບ່ງປັນໂກຕາໄມ້, ແຕ່ຫາກມີ ໜ້າທີ່ນຳສະເໜີຄວາມຕ້ອງການຊະນິດໄມ້, ລາຄາໄມ້ ແລະ ຈຳນວນໄມ້

ຂອງແຕ່ລະໂຮງງານໃຫ້ລັດຊາບ ເພື່ອຂຶ້ນແຜນຊຸດຄົ້ນບົນພື້ນຖານຄວາມອາດສາມາດ ຕອບສະໜອງໄມ້
ໃນແຕ່ລະປີ ; ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍ່ມີໜ້າທີ່ ສະເໜີຕໍ່ ອົງການລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນການໃຫ້ບູລິມະສິດແກ່ໂຮງງານ
ປຸງແຕ່ງໄມ້ໃດໜຶ່ງ ທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງ ສະມາຄົມຊຶ່ງທາງ ສະມາຄົມເຫັນວ່າສົມຄວນ ໃຫ້ການສົ່ງເສີມ
ເປັນພິເສດ.

6.2 ການຈັດສັນແບ່ງປັນໄມ້ໃຫ້ແກ່ໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ ຕ້ອງຢູ່ບົນພື້ນຖານການມີຂໍ້ຜູກພັນ ສັນຍາຊື້-ຂາຍ
ໄມ້ກັບລັດ, ຊຶ່ງຕ້ອງປະຕິບັດດັ່ງນີ້ :

- ສໍາລັບໄມ້ທີ່ຊຸດຄົ້ນໃນເຂດປ່າຜະລິດທີ່ມີແຜນຈັດສັນແລ້ວ ຕ້ອງໄດ້ເຮັດການປະມູນຂາຍຕາມຊະນິດ ແລະ
ຈໍານວນໄມ້ທີ່ໄດ້ອະນຸມັດແລ້ວ ບົນພື້ນຖານລາຄາທີ່ກະຊວງອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ການຄ້າ ວາງອອກ, ມູນຄ່າ
ປະມູນທີ່ເກີນລາຄາທີ່ລັດຖະບານກໍານົດ ຕ້ອງໄດ້ແບ່ງປັນຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ ແລະ ອໍານາດການ
ປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ໃນເຂດດັ່ງກ່າວຕາມລະບຽບການ ເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນ ແລະ ອໍານາດການປົກຄອງ ໄດ້ຮັບ
ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປົກປັກຮັກສາປ່າໄມ້. ພາຍຫລັງການປະມູນໃຫ້ ກະຊວງອຸດສາຫະກໍາ
ແລະ ການຄ້າ ເຮັດສັນຍາຊື້-ຂາຍ ກັບ ບໍລິສັດທີ່ປະມູນໄດ້ ແລະ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ
ຢ່າງເຂັ້ມງວດເພື່ອຫລີກ ເວັ້ນບໍ່ໃຫ້ເກີດກໍລະນີຕັດໄມ້ອອກມາແລ້ວ ບໍ່ມີຜູ້ຊື້ຫລືຊື້ໃນລາຄາທີ່ ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ,
ເຮັດໃຫ້ລັດເສຍຜົນປະໂຫຍດ
- ສໍາລັບໄມ້ທີ່ຊຸດຄົ້ນໃນເຂດໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆ ໃຫ້ຄະນະຮັບຜິດຊອບຊີ້ນໍາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການ ຊຸດຄົ້ນ
ໄມ້ ໃນເຂດໂຄງການດັ່ງກ່າວ ປະຕິບັດຕາມ 2 ຮູບການ ຄື : (1) ປະມູນຂາຍ ຫລທ ທາບທາມລາຄາ ແລະ
(2) ຈັດສັນແບ່ງປັນຕາມບູລິມະສິດປະສິດທິຜົນສູງກວ່າ ໃຫ້ແກ່ໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານ ທີ່ເປັນ
ສະມາຊິກ ຂອງສະມາຄົມ ອຸດສາຫະກໍາ ປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດ.

7. ໃຫ້ກະຊວງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ອອກລະບຽບການສະເພາະ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງໄມ້ປູກ, ເປັນຕົ້ນ
ການສໍາຫລວດຂຶ້ນທະບຽນສວນປູກໄມ້ຂອງບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນລະຫ້ອງຖິ່ນ ; ລະບຽບການກ່ຽວກັບ
ການຊຸດຄົ້ນ, ການສ້າງແຜນຊຸດຄົ້ນໄມ້ປູກປະຈໍາປີ ແລະ ອື່ນໆ ໂດຍຮັບປະກັນບາງຫລັກການດັ່ງນີ້ :7.1
ໃຫ້ທ້ອງຖານ ກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ເມືອງ ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງຕິດຕາມການປູກໄມ້ ແລະ ອອກທະບຽນ
ສວນປູກໄມ້, ສໍາລັບແຫລ່ງກໍານົດໄມ້ປູກທີ່ຊຸດຄົ້ນອອກຈາກສວນປູກ ແມ່ນພະແນກກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້
ແຂວງ ແລະ ນະຄອນຫລວງ ເປັນຜູ້ອອກໃບຢັ້ງຢືນບົນພື້ນຖານທະບຽນສວນປູກທີ່ທ້ອງຖານກະສິກໍາ ແລະ
ປ່າໄມ້ເມືອງ ເປັນຜູ້ອອກໃຫ້.

7.2 ການຊື້-ຂາຍໄມ້ຈາກສວນປູກແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຈົ້າຂອງສວນປູກ ແລະ ຜູ້ຊື້ໃນການ
ເຈລະຈາຕໍ່ລອງ ຫລື ທາບທາມລາຄາ ບົນພື້ນຖານການສະໜອງຂໍ້ມູນດ້ານຕະຫລາດ ຂອງສະມາຄົມອຸດສາຫະ
ກໍາ ປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດ ໂດຍໃຫ້ບູລິມະສິດ ສໍາລັບການປຸງແຕ່ງພາຍໃນປະເທດກ່ອນ.

7.3 ໃຫ້ກະຊວງອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ການຄ້າວາງລະບຽບການສະເພາະ ກ່ຽວກັບ ການຊື້-ຂາຍໄມ້ຈາກ
ສວນປູກ, ຖ້າຫາກຜູ້ປະກອບການໃດຈະສົ່ງໄມ້ປູກອອກຕ່າງປະເທດເປັນໄມ້ທ່ອນ ຫລື ໄມ້ເລື້ອຍຕ້ອງໄດ້ສະເໜີ
ຂໍການອະນຸມັດຈາກ ກະຊວງອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ການຄ້າ ບົນພື້ນຖານເຫັນດີເປັນເອກະພາບຂອງ ກະຊວງ
ກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້. ຜູ້ສົ່ງອອກ ຕ້ອງປະຕິບັດພັນທະໃນການສົ່ງອອກຕາມລະບຽບການຢ່າງຄົບຖ້ວນ.

8. ໃຫ້ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ແລະ ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ສົມທົບກັບ ບັນດາ ກະຊວງ, ອົງການກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ຄົ້ນຄວ້ານະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ໄມ້ປູກ ແທນໄມ້ຈາກ ປ່າທຳມະຊາດ ເພື່ອເປັນວັດຖຸດິບປ້ອນໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ ແລະ ສົ່ງເສີມການຊົມໃຊ້ຜະລິດ ຕະພັນໄມ້ປູກໃຫ້ເປັນຮູບປະທຳ.

- ໃນແຕ່ລະປີ ໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ສັງລວມແຜນການຂຸດຄົ້ນໄມ້ຈາກສວນປູກ ແລ້ວ ສົມທົບ ກັບ ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ແຈ້ງໃຫ້ສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດ ເພື່ອໃຫ້ເຄື່ອນ ໄຫວເກັບຊື້ຕາມລະບຽບການ ແລະ ລາຄາທີ່ເໝາະສົມ.

9. ການຂຸດຄົ້ນໄມ້ເພື່ອເປັນແຫລ່ງພະລັງງານ ແລະ ເປັນສິນຄ້າເຊັ່ນ : ໄມ້ພິນ, ໄມ້ເພື່ອເຮັດຖ່ານ, ໄມ້ຫລັກຮົ້ວ, ໄມ້ຄໍ້າແບບ ຕົ້ນຕໍ່ແມ່ນອະນຸຍາດໃຫ້ເອົາສະເພາະຈາກເນື້ອທີ່ຄຸ້ມຄອງຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ປ່າຊົມໃຊ້ຂອງບ້ານ ທີ່ໄດ້ຜ່ານການມອບດິນ-ມອບປ່າ ຫລື ເອົາຈາກເຂດກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ທີ່ໄດ້ຜ່ານ ການສຳຫລວດລະອຽດຊຶ່ງ ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນໄດ້ອອກອະນຸມັດ ໃຫ້ຂຸດຄົ້ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ສັງລວມເຂົ້າແຜນການຂຸດຄົ້ນໄມ້ປະຈຳປີ.

- ສຳລັບໄມ້ຄໍ້າແບບຮັບໃຊ້ໂຄງການກໍ່ສ້າງໃນເຂດຕົວເມືອງ ແມ່ນໃຫ້ຫັນມານຳໃຊ້ໄມ້ປູກເປັນຕົ້ນ (ເຊັ່ນ : ໄມ້ວິກ) ແລະ ໄມ້ທີ່ຂຸດຄົ້ນອອກຈາກເຂດໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍ່ໃຫ້ຫັນໄປນຳໃຊ້ວັດຖຸອື່ນ ທີ່ບໍ່ແມ່ນໄມ້ ເຊັ່ນ : ໂຄງເຫລກ ເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຄໍ້າແບບໂຄງການກໍ່ສ້າງຕ່າງໆ ທັງນີ້ກໍ່ເພື່ອຮັບປະກັນ ຄວາມປອດໄພດ້ານແຮງງານ ແລະ ຄຸນນະພາບໃຫ້ແກ່ໂຄງການກໍ່ສ້າງຕ່າງໆ ແນໃສ່ເພື່ອຫລຸດຜ່ອນການເອື້ອຍອີງ ໃສ່ໄມ້ຈາກປ່າທຳມະຊາດ.

- ສຳລັບໄມ້ຄໍ້າແບບຮັບໃຊ້ການກໍ່ສ້າງຂອງປະຊາຊົນໃນເຂດຊົນນະບົດ ນອກຈາກຫັນມານຳໃຊ້ໄມ້ປູກ ແລະ ໄມ້ທີ່ຂຸດຄົ້ນອອກຈາກເຂດໂຄງການພັດທະນາແລ້ວ ຍັງສາມາດນຳໃຊ້ໄມ້ໃນເຂດປ່າຊົມໃຊ້ຂອງບ້ານທີ່ໄດ້ ຜ່ານການ ມອບດິນ-ມອບປ່າ.

- ໃຫ້ແຂວງ, ນະຄອນຫລວງສຳລວດແຫລ່ງສະໜອງໄມ້ຕົ້ວ, ໄມ້ປ່ອງ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງຊະນິດຕ່າງໆ ພາຍໃນແຂວງຂອງຕົນເປັນຕົ້ນ, ຈາກເຂດປ່າຊົມໃຊ້ຂອງບ້ານ ເຂດຄຸ້ມຄອງຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ເຂດປ່າຜະລິດ ທີ່ໄດ້ຈັດສັນແບບຍືນຍານ ອີງໃສ່ຄວາມຕ້ອງການວັດຖຸດິບຂອງບັນດາໂຮງງານປຸງແຕ່ງ ແລ້ວສະເໜີຕົວເລກດັ່ງກ່າວ ເພື່ອຫ້ກະຊວງກະສິກຳລະ ປ່າໄມ້ ເອົາເຂົ້າແຜນຂຸດຄົ້ນໄມ້ປະຈຳປີ.

- ສຳລັບໄມ້ຕົ້ວເພື່ອຜະລິດເປັນຖ່ານຂາວ ທີ່ຂຸດຄົ້ນຈາກປ່າຊົມໃຊ້ຂອງບ້ານ ແລະ ເຂດຄຸ້ມຄອງ ທີ່ເປັນ ກຳມະສິດຂອງປະຊາຊົນ ແມ່ນສາມາດຂຸດຄົ້ນ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້ຕະຫລອດປີ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ສົ່ງຜົນກະທົບ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ໂດຍມອບໃຫ້ຂະແໜງກຳປ່າໄມ້ຢູ່ທ້ອງຖິ່ນເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍ ຢ່າງເຂັ້ມງວດ ບົນພື້ນຖານຈຳນວນໂກຕາ ທີ່ລັດຖະບານໄດ້ອະນຸມັດໃນແຕ່ລະປີ ແລະ ປະຕິບັດຕາມລະບຽບ ການສະເພາະ ກ່ຽວກັບ ການຄຸ້ມຄອງການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍໄມ້.

10. ໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ສົມທົບກັບ ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ຄົ້ນຄວ້າລະບອບ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນໃສ່ການຂຸດຄົ້ນໄມ້ ເພື່ອໃຫ້ມີການຈັດຕັ້ງ ຫລື ກອງຂຸດຄົ້ນໄມ້ທີ່ເປັນໜ່ວຍງານ ເຄື່ອນໄຫວ ແບບວິຊາຊີບ ເປັນປົກກະຕິຕໍ່ເນື່ອງ ປະສົມປະສານກັບການປູກ, ປົກປັກຮັກສາ, ບູລະນະປ່າໄມ້ ໂດຍຢູ່ພາຍໃຕ້ ການຄຸ້ມຄອງຂອງອຳນາດການປົກຄອງ ແລະ ຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງທ້ອງຖິ່ນ.

11. ໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ສົມທົບກັບທ້ອງຖິ່ນ ດຳເນີນການກວດກາປະຕິບັດ ແຜນການ ຊຸດຄົ້ນໄມ້ ລວມທັງການລາກແກ່ລວມໝອນໄມ້ຢູ່ສະໜາມ I ແລະ ຂົນສົ່ງໄມ້ອອກຈາກສະໜາມ I ແລະ ສະໜາມ II ຕ້ອງໃຫ້ ສຳເລັດກ່ອນວັນທີ 31 ພຶດສະພາ ຂອງທຸກໆປີ ; ຖ້າຫາກກວດພົບວ່າບ່ອນໃດບໍ່ສາມາດ ປະຕິບັດແຜນການຊຸດຄົ້ນໄມ້ ໃຫ້ສຳເລັດຕາມວັນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ ແມ່ນໃຫ້ປະຕິບັດເປັນແຕ່ລະກໍລະນີດັ່ງນີ້ :

- ສຳລັບໄມ້ທີ່ຊຸດຄົ້ນໃນເຂດປ່າຜະລິດ ສ່ວນທີ່ບໍ່ສຳເລັດນັ້ນແມ່ຖືກລົບລ້າງ.
- ສຳລັບໄມ້ທີ່ຊຸດຄົ້ນໃນເຂດໂຄງການພັດທະນາໂຄງລ່າງຕ່າງໆ ເລີ່ມແຕ່ວັນທີ 1 ມິຖຸນາ ຮອດວັນທີ 31 ຕຸລາ ຂອງທຸກໆປີ ແມ່ນໃຫ້ຢຸດເຊົາການຊຸດຄົ້ນ, ບໍ່ໃຫ້ດຳເນີນການຊັກລາກ ແລະ ຂົນສົ່ງໄມ້ລວມສະໜາມ II ຢ່າງເດັດຂາດ. ໃນກໍລະນີຈຳເປັນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ໂຄງການກໍ່ສ້າງສຳເລັດຕາມກຳນົດເວລາ, ຖ້າຈະສືບຕໍ່ຊຸດ ຄົ້ນ ແລະ ຂົນສົ່ງໄມ້ໃນລະດູຝົນ ໂດຍນຳໃຊ້ເສັ້ນທາງສະເພາະຂອງໂຄງການ ທີ່ບໍ່ກະທົບເຖິງເສັ້ນທາງຫລວງ ແຫ່ງຊາດ ຫລື ເສັ້ນທາງການສັນຈອນຂອງປະຊາຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ບໍ່ກະທົບເຖິງສິ່ງແວດລ້ອມ ແມ່ນຕ້ອງ ຂໍອະນຸມັດຈາກ ລັດຖະບານ ເປັນກໍລະນີພິເສດ.

12. ໃຫ້ເພີ່ມທະວີມາດຕະການດັດສົມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ດັ່ງນີ້ :

12.1 ໃຫ້ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ສົມທົບກັບອຳນາດການປົກຄອງທຸກທ້ອງຖິ່ນ ຮີບຮ້ອນ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການດັດສົມໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ໃຫ້ສຳເລັດໂດຍໄວ ຕາມຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງໂຮງງານ, ຂໍ້ຕົກລົງ ວ່າດ້ວຍມາດຕະຖານໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ ແລະ ຮູບແບບຜະລິດຕະພັນໄມ້ ທີ່ ກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ປະກາດໃຊ້ ; ຈັດຕັ້ງການກວດກາ ແລະ ດຳເນີນມາດຕະການຍຸບເລີກໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງໄມ້, ບັນດາ ໂຮງເລື້ອຍ : ໂຮງຊອຍ ທີ່ບໍ່ໄດ້ມາດຕະຖານ ; ປະຕິບັດມາດຕະການຢ່າງເດັດຂາດ ຕໍ່ກັບ ໂຮງງານທີ່ຖືກຍຸບ, ໂຮງງານທີ່ຖືກປັບປຸງ ແລະ ບໍ່ຢຸດເຊົາຊົ່ວຄາວ ລວມທັງໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ ທີ່ເຄື່ອນໄຫວ ບໍ່ໄດ້ ຮັບອະນຸຍາດ ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ແລະ ດຳເນີນການກ່ຽວກັບການຮື້ຖອນ ຫລື ຍ້າຍໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງໄມ້ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນຂອບເຂດ ຫລື ຕັ້ງຢູ່ໃກ້ກັບປ່າສະຫງວນ ແລະ ປ່າປ້ອງກັນ. ມີແຕ່ລັດຖະບານເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງມີສິດຕົກລົງ ໃຫ້ສ້າງຕັ້ງ ໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ໃໝ່ (ຕາມທິດສິ່ງເສີມໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ທີ່ທັນສະໄໝ) ບົນພື້ນຖານການສະເໜີ ຂອງແຂວງ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີເປັນເອກະພາບຈາກ ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ແລະ ກະຊວງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.

12.2 ໃຫ້ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ສົມທົບກັບ ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຊີ້ນຳ ສະພາການຄ້າ ແລະ ອຸດສາຫະກຳແຫ່ງຊາດ ເພື່ອປັບປຸງພາລະບົດບາດ ແລະ ກົນໄກການເຄື່ອນໄຫວ ຂອງ ສະມາຄົມ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດ ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານການຈັດຕັ້ງ, ດ້ານທຶນຮອນ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວດຳເນີນທຸລະກິດ ແລະ ການຜະລິດເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ທັງໝົດຫົວໜ່ວຍ ໃນຂົງເຂດອຸດສາ ຫະກຳໄມ້ໂດຍແຍກອອກ ເປັນກຸ່ມທີ່ເຄື່ອນໄຫວຕາມພາລະບົດບາດສະເພາະຂອງໃຜລາວ, ແຕ່ມີກົນໄກລະບຽບ ການ ປະສານງາເປັນຕົ້ນ : ກອງຊຸດຄົ້ນໄມ້ (ຫລື ກຸ່ມຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດຊຸດຄົ້ນໄມ້) , ກຸ່ມຜູ້ປູກໄມ້, ກຸ່ມໂຮງເລື້ອຍ, ກຸ່ມໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້, ກຸ່ມເພີນິເຈີຂະໜາດນ້ອຍ, ກຸ່ມຮ້ານຂາຍໄມ້ ແລະ ຜະລິດຕະພັນໄມ້, ກຸ່ມຜູ້ສົ່ງອອກ ຜະລິດຕະພັນໄມ້ ໂດຍໃຫ້ ຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ອອກລະບຽບການສະເພາະໃນການຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວ ຂອງແຕ່ລະກຸ່ມ.

12.3 ໃຫ້ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ສົມທົບກັບ ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຊີ້ນຳ ແລະ ຊຸກຍູ້ ສົ່ງເສີມສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດ ວາງແຜນຍຸດທະສາດດ້ານການຜະລິດໄລຍະສັ້ນ, ໄລຍະກາງ ແລະ ໄລຍະຍາວ ເພື່ອສົ່ງເສີມການຜະລິດ-ທຸລະກິດ ຕິດພັນກັບການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ໃຫ້ອຸດົມສົມບູນຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ບໍ່ມີວັນປົກແຫ້ງ, ເຮັດໃຫ້ທຸລະກິດໄມ້ເປັນທ່າແຮງຂອງເສດຖະກິດ ແຫ່ງຊາດທີ່ໝັ້ນຄົງ.

12.4 ໃນກໍລະນີທີ່ວັດຖຸດິບໄມ້ (ໄມ້ທ່ອນນຳມະຊາດ ຫລື ໄມ້ປູກ) ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ບໍ່ສາມາດຕອບ ສະໜອງຢ່າງພຽງພໍໃຫ້ແກ່ແຜນການຜະລິດ-ທຸລະກິດ ແລະ ການຕະຫລາດຊົມໃຊ້ພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກ, ກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ສາມາດນຳສະເໜີລັດຖະບານ ເພື່ອຂໍອະນຸຍາດນຳເຂົ້າໄມ້ທ່ອນ ທຳມະຊາດ ຫລື ໄມ້ທ່ອນປູກ ຈາກຕ່າງປະເທດ ບົນພື້ນຖານມີເອກະສານຢັ້ງຢືນຈາກຕົ້ນທາງຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ໄດ້ຜ່ານການ ກວດກາຕົວຈິງ ຮ່ວມກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ (ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ກະຊວງການເງິນ) ຈຶ່ງ ສາມາດອອກອະນຸຍາດໃຫ້ນຳເອົາໄມ້ທ່ອນເຂົ້າມາທຳການຜະລິດຢູ່ພາຍໃນປະເທດໄດ້. ຜູ້ນຳເຂົ້າວັດຖຸດິບໄມ້ ດັ່ງກ່າວຕ້ອງປະຕິບັດພັນທະຕ່າງໆຕາມລະບຽບການຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຕ້ອງແມ່ນ ໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ທີ່ເປັນ ສະມາຊິກ ຂອງສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດເທົ່ານັ້ນ.

13. ໃຫ້ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ອອກຄຳສັ່ງສະເພາະ ແລະ ປະສານສົມທົບກັບ ອຳນາດ ການປົກຄອງ ທ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອຊີ້ນຳພະແນກອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າແຂວງ, ນະຄອນຫລວງ ດຳເນີນການ ຄຸ້ມຄອງ ການນຳເຂົ້າ, ການຊື້-ຂາຍອຸປະກອນ ຫລື ເຄື່ອງຈັກຕັດໄມ້ທຸກຊະນິດ, ກ່ອນອະນຸມັດນຳເຂົ້າອຸປະ ກອນ ຫລື ເຄື່ອງຈັກດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຢັ້ງຢືນເຫັນດີຈາກຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.

14. ໃຫ້ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ຕິດຕາມກວດກາເປັນປະຈຳການສະໜອງໄມ້ ໃຫ້ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງໄມ້ (ກວດກາສົ້ນເຂົ້າ) ແລະ ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ (ກວດກາສົ້ນອອກ) ຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາ ຫະກຳ ປຸງແຕ່ງ ແລະ ຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງໂຮງງານ ເພື່ອຮູ້ໄດ້ສະພາບຄວາມເປັນຈິງ ກ່ຽວກັບ ການນຳໃຊ້ໄມ້ ແລະ ຄຸນນະພາບການປຸງແຕ່ງກໍ່ຄືການເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດຂອງໂຮງງານ.

15. ໃຫ້ກະຊວງການເງິນຄຸ້ມຄອງ, ກວດກາການຊື້-ຂາຍ ພ້ອມທັງວາງລະບຽບການສະເພາະ ກ່ຽວກັບ ການເກັບລາຍຮັບຈາກຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ແລະ ທຸລະກິດໄມ້ ຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ ໃຫ້ຄົບຖ້ວນ ແລະ ທັນເວລາຕາມລະບຽບກົດໝາຍ. ການເກັບເງິນຄ່າຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ແມ່ນໃຫ້ເກັບເປັນເງິນກີບ ຕາມອັດຕາ ແລກປ່ຽນຂອງທະນາຄານ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ ວາງອອກໃນວັນມອບ-ຮັບເງິນຈາກການຂາຍໄມ້ ແລະ ອອກໃບ ຢັ້ງຢືນຮັບເງິນ ຈາກການຂາຍໄມ້ໃຫ້ຂະແໜງການກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອອອກອະນຸຍາດເຄື່ອນຍ້າຍ ໄມ້ໃນແຕ່ລະຄັ້ງ.

16. ໃຫ້ແຕ່ລະຂະແໜງການເຊີດຊູຄວມຮັບຜິດຊອບໃນການຄຸ້ມຄອງການຂຸດຄົ້ນໄມ້ ແລະ ທຸລະກິດໄມ້ ດັ່ງນີ້ :

16.1. ຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ :

(1) ສຳຫລວດ , ວາງແຜນຈັດສັນປ່າໄມ້ແບບຍືນຍານ ແລະ ສຳຫລວດໝາຍຕົ້ນໄມ້ທີ່ຈະຂຸດຄົ້ນ ໃນເຂດ ປ່າຜະລິດ ແລະ ສຳຫລວດບໍລິມາດໄມ້ໃນເຂດໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆ.

(2) ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕິດຕາມກວດກາການຕັດປ່າໄມ້ຂອງກອງຊຸດຄົ້ນໄມ້ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມເຕັກນິກ ວິຊາການ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການສູນເສຍທາງດ້ານບໍລິມາດ ແລະ ຄຸນນະພາບໄມ້ພ້ອມທັງຕິດຕາມກວດກາ ການ ຊຸດຄົ້ນໄມ້ ໃຫ້ຢູ່ໃນຂອບເຂດທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຊຸດຄົ້ນ.

(3) ຄຸ້ມຄອງການຊຸດຄົ້ນ ແລະ ລາກແກ່ລວມໝອນໄມ້ (ໄມ້ທ່ອນ, ຕໍ່ໄມ້, ປູດໄມ້) ຢູ່ສະໜາມ I ແລະ ຂົນສົ່ງເຖິງສະໜາມ II.

(4) ຈັດປະເພດ, ວັດແທກ ແລະ ຂຶ້ນບັນຊີໄມ້ຢູ່ສະໜາມ II.

(5) ມອບບັນຊີໄມ້ ແລະ ໄມ້ຕົວຈິງ ທີ່ໄດ້ຂຶ້ນບັນຊີແລ້ວຢູ່ສະໜາມ II ໃຫ້ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ໂດຍມີການກວດກາບັນຊີ ແລະ ມີບົດບັນທຶກມອບ-ຮັບໄມ້ຕົວຈິງນຳກັນຢ່າງຄັກແນ່.

(6) ຕີກາປ່ອຍ (ປມ) ໃສ່ໄມ້ທ່ອນ, ຕໍ່ໄມ້ ແລະ ປູດໄມ້ຢູ່ພາຍໃນແຕ່ສະໜາມ II ຫາ ສະໜາມ III ຫລື ສະໜາມ II ເຂົ້າສູ່ການຜະລິດພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຮັບການຍັງຍືນການຊຳລະເງິນຂາຍໄມ້ຈາກຂະແໜງການເງິນ ແລະ ມີໃບຕິດຕາມການເຄື່ອນຍ້າຍໄມ້ຈາກຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ.

(7) ຕີກາປ່ອຍ (ປມລ) ໃສ່ໄມ້ທ່ອນ, ຕໍ່ໄມ້, ປູດໄມ້ ແລະ ໄມ້ເລື້ອຍ(ໄມ້ແປຮູບ) ສົ່ງອອກຕ່າງປະເທດ ໃນກໍລະນີພິເສດທີ່ລັດຖະບານອະນຸຍາດ.

(8) ກວດກາລາດຕະເວນຕາມສະຖານທີ່ຊຸດຄົ້ນໄມ້, ເສັ້ນທາງຂົນສົ່ງໄມ້, ສະໜາມໄມ້, ໂຮງເລື້ອຍ, ໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້, ໂຮງງານເພີນິເຈີ, ສາງເກັບມ້ຽນໄມ້, ໂຮງງານທີ່ນຳໃຊ້ໄມ້ເປັນພະລັງງານ ແລະ ສະຖານທີ່ ອື່ນໆທີ່ເຫັນວ່າຈຳເປັນ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍໂດຍມີການປະສານສົມທົບແໜ້ນກັບຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

(9) ສືບສວນ-ສອບສວນ, ປະກອບສຳນວນທຸກໆຄະດີທີ່ພົວພັນກັບການລະເມີດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບ ການ ກ່ຽວກັບ ປ່າໄມ້ຍື່ນຕໍ່ໄອຍະການເພື່ອສົ່ງຟ້ອງຕໍ່ສານ.

(10) ເກັບພັນທະຄ່າບູລະນະຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ເຂົ້າກອງທຶນພັດທະນາປ່າໄມ້ ແລະ ຊັບພະຍາກອນ ປ່າໄມ້.

(11) ປະສານສົມທົບ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ.

16.2 ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ :

(1) ຮັບເອົາບັນຊີໄມ້ ແລະ ໄມ້ຕົວຈິງທີ່ໄດ້ຂຶ້ນບັນຊີຢູ່ສະໜາມ II ຈາກຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້, ພ້ອມທັງຮັບຜິດຊອບການປົກປັກຮັກສາໄມ້ຢູ່ສະໜາມ II ຕາມບັນຊີໄມ້ທີ່ໄດ້ຮັບຕໍ່ຈາກຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.

(2) ເຊັນສັນຍາຊື້-ຂາຍ ແລະ ຄິດໄລ່ຄ່າພັນທະໄມ້ ເພື່ອສົ່ງໃຫ້ຂະແໜງການເງິນ, ສັນຍາຊື້-ຂາຍ ແຕ່ລະ ສະບັບຕ້ອງສົ່ງໃຫ້ຂະແໜງການເງິນ ເພື່ອຈົດທະບຽນສັນຍາຊື້-ຂາຍຕາມລະບຽບກົດໝາຍ ແລະ ສົ່ງໃຫ້ຂະແໜງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ເພື່ອຕິດຕາມ.

(3) ວາງລະບຽບການຊື້-ຂາຍໄມ້; ກຳນົດລາຄາຂາຍໄມ້ຕາມແຕ່ລະປະເພດໄມ້ ແລະ ຊະນິດໄມ້ໂດຍ ອີງໃສ່ລາຄາທີ່ລັດຖະບານກຳນົດ; ເປັນເຈົ້າການໃນການຕິດຕາມການຂຶ້ນ-ລົງຂອງລາຄາໄມ້ໃນຕະຫລາດໂລກ ແລະ ລາຍງານຂໍ້ຄຳເຫັນຊີ້ນຳຈາກລັດຖະບານ ເພື່ອປັບລາຄາໃຫ້ເໝາະສົມ, ເຮັດໃຫ້ລາຄາມີລັກສະນະໂຫວພົບ ແລະ ຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານ.

(4) ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາບັນດາໂຮງເລື່ອຍ, ໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້, ໂຮງງານເພີນິເຈີ, ສາງເກັບມຸ້ງ ຜະລິດຕະພັນໄມ້, ໂຮງງານທີ່ນຳໃຊ້ໄມ້ເປັນພະລັງງານ ແລະ ສະຖານທີ່ອື່ນໆ ທີ່ເຫັນວ່າຈຳເປັນຕາມກົດໝາຍ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ໂດຍມີການປະສານສົມທົບແໜ້ນກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.

(5) ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ອອກໃບຕິດຕາມການເຄື່ອນຍ້າຍສິນຄ້າປະເພດ(ໄມ້ທ່ອນ, ຕໍ່ໄມ້ ແລະ ປູດໄມ້), ຜະລິດຕະພັນໄມ້ສຳເລັດຮູບ ແລະ ເຄິ່ງສຳເລັດຮູບຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກຕ່າງປະເທດ.

(6) ສ້າງລະບຽບການເພື່ອສົ່ງເສີມ ແລະ ບັບປຸງສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດ ໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ ເຂັ້ມແຂງ, ມີອຳນາດຕໍ່ລອງກັບຄູ່ຄ້າຕ່າງປະເທດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ບໍລິສັດຕ່າງປະເທດ ຫັນມາສົ່ງຊື້ສິນຄ້າຜະລິດ ຕະພັນໄມ້ ໂດຍກົງຈາກບໍລິສັດຢູ່ພາຍໃນປະເທດ.

(7) ກວດກາລາດຕະເວນການຂົນສົ່ງ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍສິນຄ້າປະເພດໄມ້ (ໄມ້ທ່ອນ, ຕໍ່ໄມ້ ແລະ ປູດໄມ້), ຜະລິດຕະພັນໄມ້ສຳເລັດຮູບ ແລະ ເຄິ່ງສຳເລັດຮູບຕາມເສັ້ນທາງຂົນສົ່ງ, ດ່ານກວດກາ ແລະ ຈຸດຫລໍ່ແຫລມອື່ນໆ ທີ່ເຫັນວ່າຈຳເປັນ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

(8) ປະສານສົມທົບ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ.

16.3 ຂະແໜງການເງິນ :

(1) ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການອະນຸມັດເງິນຈາກກອງທຶນພັດທະນາປ່າໄມ້ ແລະ ຊັບພະຍາກອນ ປ່າໄມ້ ເພື່ອຮັບໃຊ້ວຽກງານການສຳຫລວດປ່າໄມ້, ວຽກງານຄຸ້ມຄອງ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສາມປະເພດປ່າໄມ້.

(2) ຕິດຕາມກວດກາ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສັນຍາຊື້-ຂາຍ ແລະ ເກັບລາຍຮັບຈາກ ການຂາຍໄມ້ ເຂົ້າງົບ ປະມານຂອງລັດ.

(3) ອອກໃບຢັ້ງຢືນຮັບເງິນຈາກການຂາຍໄມ້ ເພື່ອເປັນບ່ອນອີງໃຫ້ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ອອກໃບຕິດຕາມການເຄື່ອນຍ້າຍໄມ້ ແລະ ຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຕົກກ່ອຍໄມ້ໃນແຕ່ລະຄັ້ງ.

(4) ປະສານສົມທົບ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ.

16.4 ສະພາການຄ້າ ແລະ ອຸດສາຫະກຳແຫ່ງຊາດ :

(1) ເປັນເຈົ້າການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຊີ້ນຳການເຄື່ອນໄຫວຂອງສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດ ຕາມພາລະບົດບາດ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ທີ່ລະບຸໄວ້ໃນກົດລະບຽບຂອງສະມາຄົມ.

(2) ສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ສະໜັບສະໜູນບັນດາ ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງໄມ້ ທີ່ໄດ້ຜ່ານການດັດສົມບັບປຸງໄດ້ມາດຕະຖານ ແລະ ມີສິດສະເໜີຕໍ່ລັດຖະບານ ກ່ຽວກັບການໃຫ້ ບູລິມະສິດໃນການເຂົ້າຮ່ວມປະມູນໃຫ້ແກ່ບັນດາໂຮງງານເຫລົ່ານັ້ນ ໂດຍອີງໃສ່ແຜນການຜະລິດ ແລະ ຈຳໜ່າຍ ຕາມການສັ່ງຈອງຂອງຕະຫລາດພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.

(3) ສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດ ຕ້ອງຕິດຕາມ ແລະ ສະຫລຸບລາຍງານຜົນການ ເຄື່ອນໄຫວຜະລິດ-ທຸລະກິດ ຂອງບັນດາໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ໃນທົ່ວປະເທດ ໃຫ້ລັດຖະບານຊາບໃນແຕ່ລະປີ, ຈາກນັ້ນ ກໍ່ມີການຈັດຕັ້ງກອງປະຊຸມເພື່ອເລືອກເຟັ້ນ ແລະ ຈັດບູລິມະສິດບັນດາ ໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ ໃນທົ່ວ ປະເທດ ເປັນປະຈຳທຸກໆປີ ເພື່ອນຳສະເໜີລັດຖະບານພິຈາລະນາ ກ່ຽວກັບ ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍຍ້ອງຍໍ ສັນລະເສີນ ດ້ວຍຮູບການຕ່າງໆ ລວມທັງນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການຜະລິດ-ທຸລະກິດ ໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

17. ໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ສ້າງຕັ້ງດ່ານກວດກາຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ບາງຈຸດ ທີ່ເຫັນວ່າ ມີຄວາມຈຳເປັນ ; ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍ່ໃຫ້ເປັນເຈົ້າການສົມທົບກັບ ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ, ກະຊວງ ການເງິນ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອກຳນົດລະບອບ ແລະ ຈັດວາງລະບົບການລາດຕະເນນ ກວດກາ ສະຖານທີ່ຊຸດຄົ້ນໄມ້, ເສັ້ນທາງຂົນສົ່ງໄມ້, ສະໜາມໄມ້, ໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ ແລະ ສະຖານທີ່ ເກັບມ້ຽນ ໄມ້ທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບລະບຽບກົດໝາຍ.

18. ໃຫ້ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້, ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ແລະ ກະຊວງການເງິນ ເອົາໃຈໃສ່ປັບປຸງໜ່ວຍງານ ແລະ ບຸກຄະລາກອນຂອງຕົນ ທີ່ຮັບຜິດຊອບວຽກງານຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ ແລະ ທຸລະກິດ ໄມ້ທັງຢູ່ສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ໂດຍໃຫ້ປະຕິບັດລະບຽບການປະສານສົມທົບຢ່າງກົມກຽວ, ປະຕິບັດ ໜ້າທີ່ ຂອງ ໃຜລາວຢ່າງຈິງຈັງ, ເຂັ້ມງວດ ແລະ ມີຄວາມໂປ່ງໃສ, ເດັດດ່ຽວປົກປ້ອງສິ່ງເສີມຜູ້ດີມີຄວາມສັດຊື່ ແລະ ມີຄວາມສາມາດ. ພ້ອມນັ້ນ ກໍ່ເຂັ້ມງວດຕໍ່ຜູ້ບໍ່ດີທີ່ມີການສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດ ສວຍໂອກາດຫາຜົນປະໂຫຍດ ໃຫ້ແກ່ຕົນ ແລະ ຝ່າຍຜົນລະບຽບລັດຖະກອນກໍ່ຄືກົດໝາຍອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

19. ໃຫ້ກະຊວງກະ ແລະ ປ່າໄມ້, ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ແລະ ກະຊວງການເງິນປະຕິບັດ ລະບອບການປະຊຸມ ພົບປະສົນທະນາແລກປ່ຽນຄວາມເຫັນຮ່ວມກັບສະພາການຄ້າ ແລະ ອຸດສາຫະກຳແຫ່ງ ຊາດ ແລະ ສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ແຫ່ງຊາດ ເພື່ອນຳສະເໜີທິດທາງ ແລະ ມາດຕະການແກ້ໄຂ ບັນຫາຕ່າງໆທີ່ກົດໜ່ວງ ລວມທັງຄົ້ນຄວ້ານຳສະເໜີນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມຕໍ່ລັດຖະບານ ເພື່ອພິຈາລະນາຮັບຮອງ ເອົາ ແນໃສ່ປັບປຸງຍົກລະດັບອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທັນສະໄໝຍິ່ງໆ ຂຶ້ນ.

20. ໃຫ້ຍຸບເລີກຄະນະສະເພາະກິດກວດກາໄມ້ຂັ້ນສູນກາງ ທີ່ແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນມາຕາມການຕົກລົງ ຂອງ ລັດຖະບານໃນໄລຍະຜ່ານມາ ແລະ ມອບໃຫ້ຄະນະກຳມະການກວດກາແຫ່ງລັດ ດຳເນີນການກວດກາເປັນປະ ຈຳ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາຂໍ້ຫ້າມຂອງລັດຖະບານ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ ແລະ ການທຸລະກິດໄມ້ ທັງຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນເປັນຕົ້ນ.

20.1 ຫ້າມສະເໜີ ແລະ ຫ້າມອະນຸຍາດເກັບກູ້ ໄມ້ນອນ-ຂອນຕາຍ, ໄມ້ກິ່ງງ່າ ແລະ ຫ້າມໃຫ້ໄມ້ ເປັນ ນະໂຍບາຍແກ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ.

20.2 ຫ້າມຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ອອກອະນຸຍາດຊຸດຄົ້ນໄມ້ທຸກຊະນິດ ລິ້ນຕົວເລກແຜນການ ຊຸດຄົ້ນ ໄມ້ທີ່ລັດຖະບານອະນຸມັດໃຫ້ຊຸດຄົ້ນ.

20.3 ຫ້າມຊຸດຄົ້ນໄມ້ຫວງຫ້າມທຳມະຊາດບາງຊະນິດທີ່ໃກ້ຈະສູນພັນ ເຊັ່ນ: ໄມ້ຂະຍຸງ, ໄມ້ຄຳພີ, ໄມ້ດູ່ລາຍ, ໄມ້ໂລ່ງເລງ, ໄມ້ພຸດຜາ, ໄມ້ກະຈະ, ໄມ້ແຕ້ຂ່າ, ໄມ້ເກດສະໜາ, ໄມ້ດູ່, ໄມ້ໝູນ, ໄມ້ມັນປ່າ, ໄມ້ເກັດລິ້ນ, ໄມ້ຂົນຕາຊ້າງ, ໄມ້ຈຳປາປ່າ (ໄມ້ຮຳຊາຍ ຫລື ໄມ້ຊາຍ) ແລະ ໄມ້ຫວງຫ້າມອື່ນໆ.

20.4 ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຂະແໜງການ ຫລື ພາກສ່ວນໃດໜຶ່ງຂອງສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນເປີດບັນຊີ ເງິນລາຍຮັບ ຈາກການຂາຍໄມ້ຢູ່ນອກລະບົບງົບປະມານ ແລະ ນຳໃຊ້ເງິນລາຍຮັບຈາກການຂາຍໄມ້ ກ່ອນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຈາກລັດຖະບານ.

20.5 ຫ້າມນຳເຂົ້າ, ຂາຍ, ມີໄວ້ຄອບຄອງ ເຄື່ອງຈັກຊຸດຄົ້ນໄມ້ ຫລື ປຸງແຕ່ງໄມ້ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຈາກຂະແໜງການ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ຖ້າມີການຊຸກເຊື່ອງເພື່ອລັກລອບນຳໃຊ້ແມ່ນໃຫ້ຍຶດໄວ້ ແລ້ວດຳເນີນຄະດີຕໍ່ຜູ້ ກະທຳຜິດ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

20.6 ຫ້າມຈັດສັນພູມລຳເນົາໃໝ່ ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຍົກຍ້າຍຊະຊາຍ ຫລື ຍົກຍ້າຍຍ້ອນເຫດຜົນອັນຈຳເປັນນັ້ນໄວ້ ໃກ້ກັບປ່າປ້ອງກັນ ແລະ ປ່າສະຫງວນທັງນີ້ ກໍ່ເພື່ອຫລີກລ່ຽງບໍ່ໃຫ້ເກີດການລັກລອບຕັດໄມ້ທຳລາຍປ່າ ແລະ ບຸກລຸກທີ່ດິນປ່າໄມ້ ເພື່ອບຸກເບີກເນື້ອທີ່ທຳມາຫາກິນ.

20.7 ຫ້າມບຸກລຸກ, ຈັບຈອງ ແລະ ຫັນປ່ຽນທີ່ດິນປ່າໄມ້ເພື່ອທຳການຜະລິດ, ບຸກໄມ້ ຫລື ປຸກສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຫ້າມຂະແໜງການຄ້າ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນອະນຸມັດ ການ ດຳເນີນກິດຈະການຕ່າງໆໃນສາມປະເພດປ່າ ເກີນຂອບເຂດສິດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນຕາມທີ່ລະບຸ ໄວ້ໃນກົດໝາຍ ແລະ ນິຕິກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

21. ມອບໃຫ້ເຈົ້າຄອງນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ, ບັນດາເຈົ້າແຂວງຮັບຜິດຊອບຊີ້ນຳວຽກງານຄຸ້ມຄອງ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສາມປະເພດປ່າໄມ້ຄື: ປ່າສະຫງວນ, ປ່າປ້ອງກັນ ແລະ ປ່າຜະລິດທັງໝົດ ທີ່ນອນຢູ່ໃນ ຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງທ້ອງຖິ່ນຕົນ ຕະຫລອດເຖິງການທຸລະກິດໄມ້ ແລະ ສະກັດກັ້ນການລັກລອບ ຕັດໄມ້ຢູ່ພາຍໃນທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນ, ພ້ອມນັ້ນກໍ່ມີສິດ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຊີ້ນຳ, ຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາ ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພະນັກງານທີ່ເຮັດວຽກງານຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ ແລະ ການທຸລະກິດໄມ້ ຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນນັ້ນໆ ; ຖ້າມີກໍລະນີລະເມີດລະບຽບກົດໝາຍ ໂດຍມີຫລັກຖານການກະທຳຜິດທີ່ຈະແຈ້ງຊັດເຈນ ກໍ່ໃຫ້ຮີບຮ້ອນສົມທົບ ກັບ ກະຊວງສາຍຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງແກ້ໄຂຢ່າງເດັດຂາດ.

22. ການອະນຸຍາດນຳເຂົ້າ, ຂຶ້ນທະບຽນ ແລະ ນຳໃຊ້ຍານພາຫະນະຊຸດຄົ້ນ ແລະ ຂົນສົ່ງໄມ້ ລວມທັງ ການຂົນສົ່ງໄມ້ທ່ອນ, ໄມ້ແປຮູບ, ຕໍ່ໄມ້, ປູດໄມ້ ແລະ ຜະລິດຕະພັນໄມ້ ແມ່ນໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຂໍ້ຕົກລົງຮ່ວມ ລະຫວ່າງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ກະຊວງໂຍທາທິການຂົນສົ່ງ ສະບັບເລກທີ 0019/ກປ ແລະ ເລກທີ 2139/ຍທຂ, ລົງວັນທີ 14 ກຸມພາ 2008.

23. ມີແຕ່ລັດຖະບານເທົ່ານັ້ນມີສິດພິຈາລະນາ ແລະ ຕົກລົງເປັນກໍລະນີພິເສດ ກ່ຽວກັບການສົ່ງໄມ້ທ່ອນ, ໄມ້ເລື້ອຍ, ຕໍ່ໄມ້, ປູດໄມ້ ແລະ ໄມ້ເຄິ່ງສຳເລັດຮູບ ອກໄປຕ່າງປະເທດ; ການຕົກລົງເປັນກໍລະນີສະເພາະ ເທົ່ານັ້ນ ຈະຂຶ້ນກັບຈຸດປະສົງເປົ້າໝາຍ, ຂຶ້ນກັບຈຳນວນ ແລະ ສະພາບຕົວຈິງຂອງການຊຸດຄົ້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ໄມ້.

24. ໃຫ້ປະຕິບັດນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມດ້ວຍຫລາຍຮູບການ ຕໍ່ພາກສ່ວນ, ການຈັດຕັ້ງ, ບຸກຄົນ ແລະ ນິຕິບຸກຄົນທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນໃນການປູກໄມ້, ການຟື້ນຟູພູພູລະນະ ແລະ ປົກປັກຮັກສາປ່າໄມ້, ການປຸງແຕ່ງໄມ້ ສຳເລັດຮູບທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານສາກົນ, ການປະຕິບັດພັນທະຕໍ່ລັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ-ຄົບຖ້ວນ ແລະ ປະກອບສ່ວນ ຊ່ວຍສັງຄົມ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນການສົ່ງເສີມດ້ວຍການໃຫ້ບູລິມະສິດໃນການຊື້ໄມ້ນຳລັດ, ໃຫ້ລາງວັນເຊີດຊູກຽດ ແລະ ຊື່ສຽງ, ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນດ້ານການຕະຫລາດ ແລະ ອື່ນໆ.

25. ໃນກໍລະນີມີການລະເມີດກົດໝາຍ, ລະບຽບການກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ ແລະ ທຸລະກິດໄມ້ ແລະ ບັນດາຂໍ້ຫ້າມທີ່ກຳນົດໃນຄຳສັ່ງສະບັບນີ້ ໂດຍບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ຢູ່ໃນ

ຂອບເຂດຂອງທ້ອງຖິ່ນໃດ, ກໍ່ໃຫ້ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນນັ້ນ ຊີ້ນຳຂະແໜງການກ່ຽວຂ້ອງດຳເນີນການ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍຢ່າງເຂັ້ມງວດ ແລະ ຫັນການຄືດັ່ງນີ້ :

25.1 ຕໍ່ຜູ້ບຸກລຸກເຂດປ່າປ້ອງກັນ, ປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ, ປ່າຜະລິດ, ຜູ້ຈັບຈອງທີ່ດິນປ່າໄມ້ ແລະ ຜູ້ຫັນປ່ຽນ ທີ່ດິນປ່າໄມ້ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ, ຜູ້ນຳໃຊ້ທີ່ດິນປ່າໄມ້ໂດຍບໍ່ຖືກເປົ້າໝາຍທີ່ກຳນົດໃຫ້, ຜູ້ຖາງປ່າ, ຈູດປ່າ ໃນເຂດທີ່ຫວງທ້າມ ແມ່ນຈະຖືກສຶກສາອົບຮົມ, ປັບໃໝ ແລະ ລົງໂທດທາງອາຍາຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍປ່າໄມ້ ແລະ ກົດໝາຍອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

25.2 ຕໍ່ບຸກຄົນ ແລະ ນິຕິບຸກຄົນທີ່ລະເມີດແຜນການຂຸດຄົ້ນໄມ້, ລະບຽບກົດໝາຍ ແລະ ຂໍ້ຫ້າມຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການຂຸດຄົ້ນໄມ້, ການເຄື່ອນຍ້າຍໄມ້ ແລະ ທຸລະກິດໄມ້ ໃນຖານເຈດຕະນາໂດຍມີຫຼັກຖານ ຫລື ຂອງກາງ (ເຊັ່ນ : ໄມ້ທີ່ລັກລອບ, ໄກມ້ທີ່ຕັດເກີນ, ໄມ້ທີ່ຕັດບໍ່ຖືກກຳນົດໝາຍ) ໃຫ້ຢຶດໄວ້ແລ້ວດຳເນີນຄະດີ ຕໍ່ ຜູ້ກະທຳຜິດຕາມລະບຽບກົດໝາຍຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ແລ້ວປະມູນຂາຍໄມ້ເອົາເງິນເຂົ້າງົບປະມານຂອງລັດ; ເດັດຂາດບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ກະທຳຄວາມຜິດເຂົ້າຮ່ວມການປະມູນ ຫລື ຊື້ເອົາໄມ້ຄືນ, ແຕ່ໃຫ້ດຳເນີນການຕໍ່ຜູ້ກ່ຽວ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ; ກ່ອນອື່ນໃຫ້ຖອນໃບອະນຸຍາດດຳເນີນທຸລະກິດ ຂອງຜູ້ປະກອບການທີ່ໄດ້ກະທຳຜິດນັ້ນ ໃນທັນທີ.

25.3 ຕໍ່ພະນັກງານ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດ ທີ່ມີສ່ວນພົວພັນໂດຍກົງ ຫລື ໂດຍທາງອ້ອມເປັນຕົ້ນ ແມ່ນ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການອອກເອກະສານ, ປອມແປງເອກະສານ, ສ້າງເງື່ອນໄຂ ຫລື ອຳນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆ ຫລື ມີການສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດ, ຮັບສິນບົນ-ສິນຈ້າງຕ່າງໆຈາກຜູ້ກະທຳຜິດ ແມ່ນໃຫ້ດຳເນີນມາດຕະການທາງດ້ານ ວິໄນ ຕາມລະບຽບລັດຖະກອນຢ່າງເຄັ່ງຄັດ, ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ໃຫ້ດຳເນີນຄະດີຕາມກົດໝາຍ.

26. ມອບໃຫ້ອົງການກວດກາແຫ່ງລັດ ແລະ ຄະນະເລຂາທິການລັດຖະບານເປັນຜູ້ຕິດຕາມ, ກວດກາ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄຳສັ່ງສະບັບນີ້, ໂດຍໃຫ້ສັງລວມສະພາບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ທັງດ້ານດີ ແລະ ດ້ານອ່ອນ ລາຍງານໃຫ້ນາຍົກລັດຖະມົນຕີຊາບ ເປັນປົກກະຕິ.

27. ມອບໃຫ້ ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້, ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ແລະ ກະຊວງ ການເງິນອອກບົດອນະນຳລະອຽດ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄຳສັ່ງສະບັບນີ້.

28. ໃຫ້ບັນດາລັດຖະມົນຕີ, ຫົວໜ້າອົງການລັດຖະບານ, ເຈົ້າຄອງນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ແລະ ເຈົ້າແຂວງ ຄົ້ນຄວ້າກຳແໜ້ນເນື້ອໃນຄຳສັ່ງສະບັບນີ້, ທັງເປັນເຈົ້າການຜັນຂະຫຍາຍບັນຫາທີ່ຂຶ້ນກັບ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງຕົນເປັນອັນລະອຽດຕື່ມອີກໂດຍໄວ ແລະ ຊີ້ນຳການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນດີ.

29. ຄຳສັ່ງສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດນັບແຕ່ມີລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ໃຊ້ປ່ຽນແທນຄຳສັ່ງຂອງນາຍົກ ລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 30/ນຍ, ລົງວັນທີ 17/8/2007 ແລະ ຄຳສັ່ງເພີ່ມເຕີມ ຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 09/ນຍ, ລົງວັນທີ 02/05/2008.

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີແຫ່ງ ສປປ ລາວ
ບົວສອນ ບຸບຜາວັນ